

תפ"ח 18515/08/13 - מדינת ישראל נגד רוחי סאלח

בית המשפט המחוזי בנצרת

13 נובמבר 2014

תפ"ח 18515-08-13 מדינת ישראל נ' סאלח(עציר)

תפ"ח 18538-08-13

בפני כב' סגן הנשיא ד"ר אברהם אברהם כב' סגן הנשיא בנימין ארבל כב' השופטת אסתר
הלמן
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
רוחי סאלח (עציר)

נוכחים:

מטעם המאשימה - עו"ד מירב נגלר

מטעם הנאשם - עו"ד עומרי ראיד מהסנגוריה הציבורית

הנאשם בעצמו, באמצעות הליווי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

כב' השופטת א' הלמן

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן, שעניינן **ניסיון לרצח** - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ו**החזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, (א/1), בהן הודה הנאשם, ביום 25/7/13, סמוך לשעה 20:00, הגיע הנאשם למלון גולדן קראון בנצרת (להלן: "**המלון**"), כשהוא נושא על גופו סכין, נכנס אל שטח המלון, תוך שהוא עובר גדר בקפיצה, נכנס אל מבנה המלון ועלה לקומה השנייה. באותה עת שהתה באחד החדרים אחת מאורחות המלון (להלן: "**המתלוננת**"). הדלת המקשרת בין חדרה של המתלוננת לבין החדר הסמוך, בו דרו ילדיה (להלן: "**חדר הילדים**") הייתה פתוחה. ילדיה של המתלוננת יצאו מחדרם והותירו את דלת חדר הילדים

פתוחה.

הנאשם נכנס לחדר הילדים דרך הדלת הפתוחה וראה מבעד לדלת המקשרת את המתלוננת בחדרה, על המיטה, הוא מיהר ויצא אל המסדרון מבלי שהמתלוננת ראתה אותו. בליבו של הנאשם גמלה ההחלטה לרצוח את המתלוננת. הנאשם שב ונכנס אל חדר הילדים, סגר את הדלת מבפנים באמצעות כפתור הנעילה, ואף ניגב את ידית הדלת מטביעות אצבעותיו. הנאשם נכנס אל חדרה של המתלוננת, התנפל עליה ודקר אותה באמצעות סכין בחלקי גופה השונים, וזאת גם לאחר שהמתלוננת נפלה. הנאשם אף היכה את המתלוננת בפלג גופה העליון באמצעות קומקום חשמלי שהיה בחדר. המתלוננת ניסתה לגונן על גופה ונחתכה תוך כדי כך מהסכין. היא זעקה לעזרה, אך הנאשם המשיך ודקר אותה, עד אשר בשלב מסוים העמידה המתלוננת פני מתה, ורק אז עזב אותה הנאשם ויצא מהחדר.

כשהגיע הנאשם לביתו בחלוף מספר שעות לאחר המעשה, פשט את בגדיו המגואלים בדמה של המתלוננת, ארז אותם בשקית והשליך אותה לחצר שכניו, על מנת שלא יאותרו ולא ישמשו להפללתו.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חתכים בקרקפת, ברקה השמאלית, לחי שמאל, בשפה התחתונה, בצוואר, באוזן שמאל, כף ימין, חזה עליון משמאל, וחתך באורך 8 ס"מ באמת יד ימין. אחד החתכים גרם לפגיעה עצבית בפניה. בנוסף נגרמו למתלוננת שברים בחזה, היא סבלה מתגובות חרדתיות ונזקקה לטיפול רפואי.

3.

כאמור, הנאשם הודה בכל אלה במסגרת הסדר טיעון. ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש, אולם הוסכם, כי התביעה תעתור לקבלת תסקיר קורבן עבירה והנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן. בנוסף, הנאשם יוכל לטעון כל טענה בנוגע למצבו הנפשי, ולהביא לשם כך חוות דעת, ככל שימצא לנכון. בהמשך ויתר הנאשם על הבאת חוות דעת בתחום הנפשי (אף שנעתרנו למספר דחיות לשם כך). בפנינו - אם כך - הונחו טרם גזירת העונש, תסקיר קורבן העבירה וחוות דעת שירות המבחן אודות הנאשם.

תסקיר נפגעת העבירה:

4.

המתלוננת, בת 47, אשת רב ואם לשמונה ילדים. בתסקיר פורטו הרקע המשפחתי שלה ונסיבותיה האישיות, כמו גם הנזקים הקשים שנגרמו לה כתוצאה ממעשי הנאשם.

מבחינה גופנית, מיד לאחר הפגיעה פונתה המתלוננת לבית החולים במצב בינוני עד קשה, אושפזה למשך שלושה ימים. בהמשך, במשך כחודש סבלה מכאבים עזים, לא יכולה הייתה לאכול מזון מוצק כלל, לא היה באפשרותה לתפקד ולבצע מטלות שונות, והיא נזקקה לסיוע מבני משפחתה. בנוסף, נוכח כמויות הדם הגדולות שאיבדה המתלוננת במהלך הפגיעה, ירדה רמת ההמוגלובין בדמה והיא נאלצה לקחת כדורי ברזל במשך תקופה ממושכת מאד.

המתלוננת תיארה כי הותקפה באכזריות בכל חלקי גופה. נגרמו לה חתכים רבים בראשה ובפניה, כתוצאה מכך שהנאשם הטיח בראשה פעם אחר פעם קומקום חשמלי וספל. בנוסף, הנאשם דקר אותה באמצעות סכין בגבה, בזרועה ובכף ידה. כתוצאה מהפגיעה נגרמו למתלוננת, שברים בצלעות וחתכים עמוקים וחמורים, אשר עלולים להותיר צלקות בולטות וקשות בחלקי גופה השונים. כמו כן, נפגע עצב בפניה של המתלוננת, מעל לגבתה הימנית, דבר אשר, בין היתר, מעוות בצורה מסוימת את פניה וכפי הנראה תזדקק לניתוח על מנת לתקן את הנזק.

פרט לנזקים הפיזיים סבלה המתלוננת ועודנה סובלת מנזקים נפשיים. לאחר שחרורה מבית החולים סבלה

עמוד 2

המתלוננת מהתקפי חרדות קשים, שבעקבותיהם פנתה לקבלת טיפול רגשי ותרופתי אצל פסיכיאטרית, ואובחנה כסובלת מהפרעה פוסט טראומטית עם חרדות שונות, כגון צורך לנעול את הדלת בצורה כפייתית, ופחד מלהיות לבד. יחד עם זאת סובלת המתלוננת מקושי להימצא במקומות ציבוריים, בהם ישנם אנשים רבים. המתלוננת סובלת מאי שקט וקשיי הסתגלות, והיא נזקקה לטיפול תרופתי ופסיכולוגי. לאחר טיפול ממושך חזרה המתלוננת לתפקוד פיזי תקין, אך היא עדיין סובלת מתופעות פוסט טראומטיות, המפריעות לשגרת חייה ומגבילות את צעדיה. המתלוננת מתקשה למלא את מירב התפקידים שנהגה למלא בעבר מתוקף תפקידה כאשת רב וממעטת להופיע במקומות ציבוריים. המתלוננת גם כואבת את העובדה שבנה בן ה-19 נחשף, באופן עקיף, לפגיעה בה, וסבל בעצמו מסיוטים.

לאור האמור, עורכת התסקיר כי הכרה חיצונית וברורה בפגיעה שעברה המתלוננת ובנזקים שנגרמו לה ובהשלכותיהן הקשות, הינה חיונית למתלוננת ותתרום להמשך הטיפול ותהליך השיקום אותו היא עוברת. עורכת התסקיר המליצה, כי בין יתר רכיבי הענישה יחויב הנאשם גם לפצות את המתלוננת, בסכום שיאפשר לה להמשיך ולקבל את הטיפול הנפשי, שהוא חיוני לתהליך השיקום אותו היא עוברת.

תסקיר שירות המבחן:

5. הנאשם, בן 26, רווק. לדבריו, נשר מבית הספר לאחר 11 שנות לימוד והחל לעבוד בעבודות מזדמנות, כדי לסייע בפרנסת המשפחה. לפי המפורט בתסקיר, הנאשם גדל בעזובה רגשית וכלכלית כאשר לאורך השנים היה חשוף לשימוש בסמים מצד אביו. הנאשם מסר, כי לפני כשלוש שנים, רצו מספר גורמים לפגוע בו ונתנו לו סם, מאז הוא שומע קולות שגורמים לו להיות עצבני, ולדבריו, אף שמע בקשות לפגוע באחרים. הנאשם גם הוסיף וציין, כי היה מאושפז בבית חולים פסיכיאטרי מספר פעמים בשנים 2012 - 2013.

בהתייחסו לעבירה הנוכחית, לקח הנאשם אחריות חלקית לביצועה, וקשר את התנהגותו להזיות ולקולות שהוא שומע. הנאשם מסר שאינו זוכר מה בדיוק עשה, ולפיכך אינו יכול להצטער על מעשיו.

קצינת המבחן התרשמה, כי הנאשם הינו בעל מאפיינים מניפולטיביים ועברייניים והוא עסוק בטשטוש והפחתת חלקו בביצוע העבירה בפרט, ובאורחות חייו בכלל. קצינת המבחן לא התרשמה כי הנאשם מבטא צער על מעשיו. לעומת זאת, התרשמה קצינת המבחן, כי לנאשם קושי בריסון התנהגות, ולו תגובות אימפולסיביות; כל אלה מעלים את הסיכון למעורבותו בביצוע עבירות דומות בעתיד. לאור כל האמור המליץ שירות המבחן על הטלת עונש מאסר בפועל לתקופה ממושכת.

6. עוד יש לציין, כי בפתח ההליך נשלח הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית, ועל פי חוות הדעת של הפסיכיאטר המחוזי (מיום 17/09/13) נמצא, כי הנאשם אינו חולה נפש, במובן המשפטי של המונח, וכשיר לעמוד לדין. את המעשים המיוחסים לו הוא לא ביצע מתוך תכנים פסיכויטיים והוא אחראי למעשיו. עוד צוין, כי הנאשם אינו זקוק לטיפול פסיכיאטרי או לאשפוז, אלא להפניה לגמילה מסמים.

הראיות לעונש:

7. המאשימה הגישה גיליון הרשעות קודמות של הנאשם, ממנו עולה, כי לנאשם הרשעות קודמות בעבירות סמים ואלימות. הרשעתו האחרונה הינה מיום 30/10/12 (בשלושה תיקים מצורפים) בעבירות איומים, היזק לרכוש במזיד ותקיפה. בגין הרשעה זו (ת.פ. 31280-07-12 בבית משפט השלום בנצרת), נדון הנאשם, בין היתר, ל-10 חודשי מאסר בפועל והוטל עליו מאסר על תנאי בן 6 חודשים, שהוא בר הפעלה בהליך זה.

עמוד 3

טיעוני המאשימה לעונש:

8. בטיעוניה לעונש עמדה המאשימה על עיקרון ההלימה, העיקרון המנחה בענישה, לאור תיקון 113 לחוק העונשין, והשיקולים לקביעתו.

9. בהתייחסה **למתחם העונש** ההולם פרטה המאשימה את **הפגיעה בערך המוגן ומידת הפגיעה בו**. לעמדתה, יש במעשי הנאשם פגיעה אנושה בערכים של קדושת החיים, שלמות הגוף, תחושת הביטחון האישי וכבוד האדם וחירותו. מידת הפגיעה היא קשה ביותר, בהתחשב בכך שהנאשם ניסה ליטול את חייה של המתלוננת, ורק במזל לא הצליח לעשות כן, אך גרם לה לנזקים קשים, הבאים לידי ביטוי גם בפגיעה בכבודה ובחירותה.

המאשימה התייחסה לפסיקה, ממנה היא מבקשת ללמוד מה היא **מדיניות הענישה הנוהגת** בעבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן. המאשימה הפנתה לפסקי דין, בהם נדונו נאשמים לעונשי מאסר הנעים בין 11 ל-20 שנות מאסר. לפסיקה זו אתייחס בהמשך בפירוט.

באשר **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, מבקשת המאשימה להביא בחשבון את הנתונים הבאים:

האכזריות, האלימות וההתעללות בה נהג הנאשם בנפגעת העבירה, בהתנפלותו על המתלוננת, חסרת האונים, באופן פתאומי ובלתי מרוסן; הדקירות החוזרות ונשנות והטחת הקומקום בראש הקורבן;

התכנון שקדם לביצוע העבירה - הבא לידי ביטוי בפעולות שקדמו לאירוע (כמו הגעתו למלון, כניסתו דרך דלת אחורית, התגברותו על מנגנוני אבטחה והצטיידותו בסכין), וכן פעולות שביצע הנאשם מיד לאחר האירוע (השלכת בגדיו המגואלים בדם לחצר השכנים).

חלקו של הנאשם בביצוע העבירות - העבירה בוצעה במלואה על ידי הנאשם שפעל לבדו נגד קורבן חסר ישע.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה - כפי שהוא מפורט בכתב האישום ובתסקיר נפגעת העבירה.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה - אילו היה מצליח הנאשם להביא לקטילת חייה של המתלוננת. המתלוננת נותרה בחיים בדרך נס, רק לאחר שעשתה עצמה מתה, בעוד הנאשם עזב את החדר כשהוא מותיר אותה מתבוססת בדמה.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - הודגש כי מדובר בניסיון לרצח של אישה זרה לנאשם, שלא קדם לו כל קנטור מצדה, ובאין מניע או סיבה מיוחדת למעשה, מבקשת המאשימה להסיק כי מדובר בפרץ אלימות שעלול להיות מופנה כלפי כולי עלמא.

יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה - בעניין זה ציינה המאשימה כי חריגותם הרבה של המעשים הביאה כבר בראשית ההליך להפניית הנאשם לאבחון פסיכיאטרי, ממנו עולה כי הנאשם איננו חולה נפש, הבין את מעשיו והוא אחראי להם. הפסיכיאטר המחוזי קבע כי כושר השיפוט ובוחן המציאות של הנאשם תקינים והוא מבין היטב את ההאשמות נגדו ואת חומרת מעשיו. בחוות הדעת נקבע, כי בעת החקירות הנאשם דיבר לעניין, סיפק גרסאות הגיוניות, ביקש ייצוג משפטי ושמר על זכויותיו. צוין גם, כי בהסתכלות קודמת משנת 2012 ניסה

הנאשם להשתמש בתיאור של הזיות ותלונות על קולות באופן מגמתי, לשם המלטות מעונש על מעשיו.

המאשימה הוסיפה, כי ככל שהנאשם יטען לקרבה לסייג לאחריות פלילית, כאמור בסימן ב' לפרק ה'1 לחוק העונשין, הרי לעמדת המאשימה הנאשם לא עמד בנטללהוכיח קיומו של תנאי זה במאזן ההסתברויות, כנדרש בסעיף 40'י (ג) לחוק.

10. נוכח כל האמור, ביקשה המאשימה לקבוע, כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין 14 ל-18 שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים, של מאסר על תנאי ופיצויים.

11. **באשר לעונש הראוי,** המאשימה מבקשת לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, בהעדר כל נימוק לסטות ממנו. המאשימה פירטה את הנסיבות הרלוונטיות, שאינן קשורות ביצוע העבירה, וטענה כי אין בנסיבותיו של הנאשם כדי להצדיק הקלה עמו, נוכח עברו הפלילי הכולל, בין היתר, עבירות תקיפה, איומים, סמים והיזק לרכוש, בפרט כאשר את העבירות דנן ביצע זמן קצר לאחר שחרורו ממאסר קודם, ובזמן שמאסר מותנה מרחף מעל ראשו. עוד צוין כי חומרת העבירות ועמדותיו של הנאשם, שלא הביע כל חרטה על מעשיו ולא לקח אחריות עליהם, הביאו את שירות המבחן להמליץ על הטלת עונש מאסר ממושך.

12. לעמדת המאשימה יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של המתחם ולהטיל עליו עונשים, אשר ישקפו את הסלידה ממעשיו החמורים והפגיעה בערכים המוגנים, לצד הצורך בהרחקת הנאשם מן החברה, לשם שמירה ממשית על שלום הציבור.

המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה ממושכת, עונש מאסר מותנה וקנס, וכן פיצוי משמעותי לנפגעת העבירה, בשל הנזקים שנגרמו לה, המצריכים טיפול, ובהתאמה לחומרת המעשים.

טיעוני הנאשם לעונש:

13. בא כוח הנאשם לא התעלם בטיעונו מן החומרה היתרה של המעשים שביצע הנאשם. לטענתו, הנאשם מודע לטעות האיומה שביצע ומצר עליה. יחד עם זאת, נטען כי המתחם אליו עותרת המאשימה הינו חמור מידי וכך גם העונשים שהיא מבקשת לגזור על הנאשם, אינם נותנים ביטוי לכל השיקולים הרלוונטיים בקביעת עונשו של הנאשם שבפנינו.

ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לשם קביעת מתחם העונש ההולם, הסתייג הסנגור מייחוס התכנון המוקדם לנאשם. לטענתו, הנאשם לא הגיע למלון בכוונה לרצוח. כוונה כזו התפתחה אצלו רק דקות או שניות לפני כן, בהיותו במבנה, בראותו את המתלוננת. בהקשר זה הפנה הסנגור להתבטאויות הנאשם במהלך הבדיקה הפסיכיאטרית, בה טען כי הגיע למלון בכדי לגנוב.

העבירה בוצעה, לפי הנטען, ללא תכנון קודם, וגם ללא קשירת קשר עם אחרים.

באשר לנזק שנגרם לקורבן העבירה כתוצאה מביצוע העבירה נטען, כי אין ספק שלמתלוננת נגרם נזק נפשי וגופני אך בסופו של יום התמזל מזלה ולא נגרמו לה מגבלות פיזיות חמורות. לפי תסקיר הקורבן, מדובר באישה חזקה, ששיקומה היה מהיר וטוב והיא חזרה לתפקד.

ביחס לנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה נטען, כי לנאשם נסיבות חיים קשות. הוא גדל במשפחה קשת יום, וסבל לא רק מבחינה כלכלית אלא גם מבחינה נפשית. הסבל הביא אותו להתמכרות לאלכוהול,

עמוד 5

לכדורים ולסמים, ואלה שגרמו לו לבצע את העבירות, בזמן שהנאשם לא היה בעל מחשבה צלולה ופעל מתוך "קריז". העובדה שלא קיימת היכרות מוקדמת בין הנאשם לקורבן העבירה, מחזקת את הטענה כי העבירות בוצעו על רקע ההתמכרות, ובנסיבות המקימות את הקרבה לסייג לאחריות פלילית, באופן שהשפיע גם על יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה.

ב"כ הנאשם הסתייג מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה, לצורך קביעת מדיניות הענישה הנוהגת, וטען כי המקרים שנדונו שם היו חמורים יותר מהמקרה דנן. הוא הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו, לפיה מתחם הענישה במקרים דומים, אף כאלה שהסתיימו במוות (הריגה), אינו מגיע למספר דו ספרתי של שנות מאסר בפועל.

נוכח כל האמור ביקש ב"כ הנאשם לקבוע את מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה שלפנינו בין 4 ל-8 שנות מאסר, ולמקם את העונש לנאשם ברף התחתון של המתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

נסיבותיו האישיות הקשות והמיוחדות של הנאשם, כעולה מתסקיר שירות המבחן ומחוות הדעת הפסיכיאטרית, שלהן השלכה של כמעט מאה אחוז, על ביצוע העבירה, והודאתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, שחסכה השמעתם של חלק מן העדים, לקיחת האחריות והחרטה על מעשיו.

דברי הנאשם לעונש:

14. הנאשם בדבריו לעונש, אמר כי הוא מצטער על כל מה שעשה, וכי היה תחת השפעת סמים ולא תכנן לבצע את העבירות. הנאשם הוסיף, כי הוא הודה כבר מההתחלה.

דין והכרעה:

15. על פי סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, שמשמעו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

16. גזירת עונשו של נאשם מחייבת קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון המנחה, וקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם. במקרים יוצאי דופן, ניתן לסטות מן המתחם לקולא בהסתמך על שיקולי שיקום (סעיף 40ד' לחוק העונשין), או לחומרא, בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה' לחוק העונשין).

17. את מתחם העונש ההולם יש לקבוע על פי אמות המידה שנקבעו בסעיף 40ג' לחוק העונשין, שהן הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי המפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין. את העונש המתאים לנאשם גוזר בית המשפט בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא' לחוק העונשין.

18. האמור לעיל איננו גורע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת המתחם או נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לשם קביעת העונש המתאים (סעיף 40יב' לחוק העונשין).

19. בהתאם לסעיף 40ג' לחוק, במקרה של ריבוי עבירות, יש לקבוע, ראשית, האם מדובר בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, שאז נדרש בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ולגזור עונש

כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע (ראה ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (05/08/2013)). ההכרעה בשאלה האם מספר עבירות מהוות אירוע אחד עלולה לעיתים לעורר קושי (ראה ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ. חג'אמה (30/10/2014)), אולם במקרה שלפנינו אין חולק כי מדובר באירוע אחד, שיש לקבוע לו מתחם אחד.

מתחם העונש ההולם

20. כאמור, מתחם העונש ההולם נקבע על פי הערך החברתי המוגן באמצעות העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי המוגן ומידת הפגיעה בו:

21. הערך החברתי המוגן, באמצעות עבירה של רצח, בכלל זה ניסיון לרצח, הינו הערך החשוב ביותר, הנוגע לקדושת החיים, השאיפה להגן על חייו, שלמות גופו של אדם ובטחונו האישי. דומה כי אין צורך להכביר מילים על משמעות הסיכון שיוצר עבריו המבצע עבירה שמטרתה לקטול אדם, לשלמות גופו ונפשו של הקורבן והסביבה בכלל. בשל האמור, הודגשה בפסיקתו של בית המשפט העליון חומרתה הרבה של עבירת ניסיון הרצח, שההבדל בינה לבין רצח הוא באי-התממשות הסיכון, אף ששאיפתו של המבצע הייתה להביא לאותה תוצאה:

"אכן, חומרה מופלגת טבועה במהותה של עבירה זו, שמצד היסוד הנפשי אין בינה ולבין רצח ולא כלום. הלוא המנסה לרצוח, שבזכות התערבות חיצונית ניסיונו לא צלח בידו, כמוהו כרוצח, באשר גם הוא פעל בכוונה רעה לקפח את חיי זולתו. על כוונה זו, שנעשה מעשה של ממש כדי להוציאה מן הכוח אל הפועל, יש, ככלל, להעניש בכל חומרת הדין; ואי-הקפדה על מיצוי העונש הראוי על עבירה זו טומן סכנה להקלה בחשיבותו הראשונה במעלה של עקרון קדושת החיים, שלמענו ובעטיו כה מקפידים אנו להבחין בין הענשתה של עבירת רצח לבין הענשתן של כל העבירות האחרות.

(ע"פ 6297/92, 21/93 ברקאת נ' מדינת ישראל (02/08/1994)).

וכך גם נקבע בע"פ 5797/11 צסן נ' מדינת ישראל (5.8.12):

"עבירת הניסיון לרצח היא מהחמורות בספר החוקים ובית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הרבה הטבועה בה ועל כך שמבחינת היסוד הנפשי אין כל הבדל בינה ובין עבירת הרצח" (ראו למשל: ע"פ 6297/92 ברקאת נ' מדינת ישראל (2.8.1994)).

ניסיון הנאשם לרצוח את המתלוננת נעשה, בין היתר, באמצעות סכין. לכן הורשע הנאשם גם בעבירה של החזקת סכין. במקרה זה התממש במלואו הסיכון מפניו מתריעים בתי המשפט כבר תקופה ארוכה, לפגיעה מיותרת בביטחונו, ולעיתים בחייו של אדם, כתוצאה מהצטיידות בסכין, שהימצאותה ונגישות השימוש בה מקלים על שליפתה ללא שיקול דעת.

"נלאינו מאמור, עוד ועוד שוב ושוב, כי יש לשרש את תת-תרבות הסכין מחיינו, וחובה היא המוטלת על בית-המשפט להרים את תרומתו למלחמה קשה זו שבאלימות אשר

**פשתה במקומותינו. הטלת עונשים קלים - יחסית לנדרש - על מי שמפרים צו שללא-
תנעץ-סכין-בגוף-הזולת מחטיאה את המטרה ואת שאיפתנו לעקירה מן השורש של
התופעה הפסולה הזו" (ע"פ 6720/04 מדינת ישראל נ' זחאיקה (03/11/2004)).**

22. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה שלפנינו הינה גבוהה במיוחד, הואיל והנאשם התנפל במפתיע על המתלוננת, תקף אותה באכזריות בדקירות סכין רבות ובאמצעות הטחת חפצים נוספים; גם אם מתקפה זו לא הותירה במתלוננת נכות, אין ספק כי מידת הפגיעה בה הינה קשה ומשמעותית, לא רק מבחינה פיזית, אלא גם מן הפן הרגשי-נפשי. בנוסף, כתוצאה ממעשי הנאשם נפגעה באופן ממשי תחושת הביטחון של המתלוננת, לאורך זמן ובאופן שהקשה על חזרתה לחיים תקינים. אף שהחלה לשקם את חייה, המתלוננת עדין סובלת מחרדות, עדין לא חזרה לחיי שגרה, והיא נזקקת לטיפול, בכדי להפיג את המתח והפחדים.

מדיניות הענישה הנהוגה:

23. עוד טרם תיקונו של חוק העונשין על ידי הבניית שיקול הדעת בענישה נקבע, כי הענישה הינה אינדיווידואלית, וכי "בתחום מדיניות הענישה קשה לאתר מקרים תקדימיים המתאימים בנסיבותיהם ככפפה ליד ממקרה למקרה, שכן כל ענין לנסיבותיו המיוחדות" (ע"פ 2505/07 מדינת ישראל נ' פלוני (8.4.2008)). כיום, קשה עוד יותר ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת ולבודד אותה מתוך גזרי דין שניתנו לפני התיקון והתייחסו למכלול שיקולי הענישה כמקשה אחת.

24. על אף קושי זה ומתוך מודעות לו, אתייחס לפסיקה אליה הפנו הצדדים:

המאשימה הפנתה לפסיקה הבאה:

א. ע"פ 1382/99 מדינת ישראל נ' בלחניס (1.11.99) - שם החמיר בית משפט העליון בעונש שנגזר על המשיב, שהורשע בניסיון רצח של עורך דין, על ידי הצתה. לקורבן נגרמו כוויות קשות בפניו ובפלג גופו העליון. מבלי למצות עמו את הדין הועמד עונשו על 15 שנות מאסר במקום 12 השנים שהוטלו עליו בבית המשפט המחוזי. במקרה שם דובר בנאשם נעדר עבר פלילי, בעל נסיבות חיים קשות, שחוות דעת פסיכיאטרית שהוגשה בעניינו קבעה, כי הוא סובל מהפרעה נפשית אך כשיר לעמוד לדין.

ב. ע"פ 9141/10 סטואר נ' מדינת ישראל (28/04/2014) - שם הורשע המערער בביצוע עבירות של ניסיון לרצח, אלימות ונשק, בכך ששלח שכירי אקדח, בשתי הזדמנויות, כדי להמית שניים, על רקע סכסוך עבריינים בעולם התחתון, ובשל טעות בזיהוי בוצע ירי על אדם תמים, שנפגע קשות. בית משפט העליון דחה את הערעור שהוגש על הכרעת הדין וגזר הדין וקבע, בין היתר, כי אין מקום להתערב בעונש שהוטל על הנאשם, שלו היה עבר פלילי מכביד, בדמות 17 שנות מאסר בפועל.

ג. ע"פ 1639/08 דהן נ' מדינת ישראל (18/06/2001) - אחד המערערים הורשע באינוסה של תיירת ובניסיון לרצוח אותה, לאחר שחבט בראשה מספר פעמים באמצעות קרש עץ גדול עד שאיבדה את הכרתה ודרדר את גופה במדרון. בית המשפט העליון הותיר על כנו את העונש שנגזר על המערער בבית המשפט המחוזי - 16 שנות מאסר בפועל, בצינו שהעונש שהוטל עליו ניתן תוך התחשבות מירבית בנסיבותיו האישיות.

פסקי דין נוספים אליהם הפנתה המאשימה עוסקים בעבירות שבוצעו על רקע לאומני, ולכן לא ראיתי לנכון להיזקק למדיניות הענישה שהותוותה בהם ושאיננה רלוונטית במקרה דנן.

מנגד, הפנתה ההגנה לפסיקה הבאה:

א. תפ"ח (מחוזית"א) 1108/07 **מדינת ישראל נ' כראדי** (23.9.2008), בו נגזרו שבע שנות מאסר בפועל על נאשם שהודה במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של ניסיון לרצח, חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק ותחמושת. גזר הדין ניתן בעקבות הסדר שבו נקבע כי הרף העליון יועמד על 8 שנות מאסר, תוך התחשבות בנסיבות חייו הקשות של הנאשם, וחווות הדעת הפסיכיאטרית שניתנה בעניינו. כמו כן, ניתן משקל לתסקיר החיובי שהוגש בעניינו, להודאתו ולשיתוף הפעולה מצידו עם משטרת ישראל, ולכך שהנאשם הביע אמפתיה לקורבנותיו תוך הבעת חרטה כנה ואמיתית.

ב. ת"פ (מחוזי-נצרת) 1109/00 **מדינת ישראל נ' משרקי** (24.6.2001), בו נגזרו על נאשם 9 שנות מאסר בפועל, לאחר שכתב האישום שהוגש כנגדו בעבירות של רצח, ניסיון לרצח ועבירות נוספות, תוקן במסגרת הסדר טיעון והוא הורשע בהריגה וחבלה בכוונה מחמירה. לא ניתן ללמוד הרבה על מדיניות הענישה הנהוגה מגזר הדין שבו אימץ בית המשפט הסדר טיעון, להטיל עונש מאסר בפועל בטווח מוסכם, בין 9 ל-9 שנים ומחצה, בעקבות כתב אישום מתוקן שלא ייחס לנאשם רצח וניסיון לרצח.

ג. ההגנה הפנתה גם לגזר הדין שניתן בתפ"ח (מחוזי-ים) **713/04 מדינת ישראל נגד סיאנוס** (30.3.2005), בו נגזרו תשע שנות מאסר בפועל על נאשם שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של ניסיון לרצח ונשיאת נשק שלא כדין, לאחר שניסה להתנקש בחייו של אדם, על רקע יריבות בשוק האפור וסכסוכים בעולם העברייני.

25. עוד נתתי דעתי לפסקי הדין המפורטים להלן:

א. תפ"ח (מחוזית"א) 35192-06-12 **מדינת ישראל נ' חיים צרפתי** (16.09.13), בו נגזרו 11 שנות מאסר בפועל על נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של ניסיון לרצח, החזקת נשק שלא כדין, איומים והפרת הוראה חקוקה. בפסק הדין נסקרו גזרי דין העוסקים בענישה הנהוגה בעבירות ניסיון לרצח.

ב. ע"פ 4372/13 **סיסאי נ. מדינת ישראל** (6.8.2014) - המערער נדון ל-11 שנות מאסר בפועל לאחר שהורשע בניסיון לרצח תוך שימוש בנשק חם. המערער ירה במתלונן מספר רב של כדורים מטווח קצר, וגרם לו לפציעה קשה ביותר. בגזר הדין נתן בית המשפט את דעתו לקורות חייו הלא פשוטים אך נורמטיביים של המערער; העימות אשר קדם לאירוע הירי; לקיחת האחריות מצידו של המערער והבעת חרטה על מעשיו. עוד ניתן משקל ממשי לשיקולי השיקום של המערער, נוכח התסקיר החיובי שהוגש בעניינו של המערער.

ג. ע"פ 2544/12 **פטאפאה נ' מדינת ישראל** (04/08/2014) - שם הורשע הנאשם ברצח ובעבירות נוספות, לרבות ניסיון רצח. בגין העבירות הנוספות וניסיון הרצח נדון ל-20 שנות מאסר בפועל במצטבר לעונש על עבירת הרצח. הגם ששם בוצעו העבירות על רקע רצון להרוג יהודים התייחס בית המשפט העליון לעבירה של ניסיון רצח ולענישה בה בכלל בקובעו:

"הגם שמלאכת גזירת הדין אינה עניין שבאריתמטיקה, וכל מקרה ניבחר עלפי נסיבותיו הפרטניות, הרי שממספר פסקי דין של בית משפט זה עולה כי העונשים שהושתו על מי שהורשעו במקרי דקירה במסגרת ניסיון לרצח הגורמת לפציעת אדם - אשר נסיבותיהם קלות לאין שיעור מנסיבות המקרה דנן וכאשר לא נלווית לדקירה הרשעה בעבירות חמורות נוספות - נעו בין 10 ל-18 שנות מאסר [ראו למשל: ע"פ 2125/92 עודה נ' מדינת ישראל (23.3.1995); ע"פ 2965/06 אבו חאמד נ' מדינת ישראל (19.9.2007) והאסמכתאות הנזכרות שם; ע"פ 1844/12 עואדה נ' מדינת ישראל (30.4.2013)]."

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט' לחוק העונשין):

26. בהתאם לס' 40ט(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, כאמור בסעיף 40ג(א), יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. הסעיף מפרט רשימה לא ממצה של הנסיבות שיש לשקול (ראה סעיף 40יב' לחוק).

א. **התכנון שקדם לביצוע העבירה** - כפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן (סעיף 5) - ההחלטה להמית את המתלוננת גמלה בליבו של הנאשם לאחר שהבחין בה בחדר. אין כל ראייה כי תכנן מראש, טרם כניסתו למלון, להביא למותו של אדם, הגם שהצטייד קודם לכן בסכין, ונוסח כתב האישום מלמד כי כוונה זו יוחסה לו רק בסמוך לפני שביצע את העבירות.

לאור האמור שוכנעתי, כי לא ניתן לייחס לנאשם תכנון מוקדם, לפני שהגיע למלון, וזאת מבלי להיזקק לטענות הסנגור הנסמכות על גרסה שמסר הנאשם בשירות המבחן. גרסה זו לפיה הנאשם הגיע למקום במטרה לגנוב לא הוכחה, אך כאמור, אין צורך להיזקק לה בכדי לקבוע כי לא היה תכנון מוקדם.

ג. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה** - יש לזקוף לחובת הנאשם את מלא האחריות לביצוע העבירות אשר תוכננה והוצאה אל הפועל על ידו באופן בלעדי.

ד. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה** - מידת הפגיעה במתלוננת נלמדת מתוך תסקיר נפגעת העבירה שהוגש בעניינה, המצביע על פגיעה משמעותית שנגרמה לה, הן מבחינה פיזית והן מבחינה נפשית כמפורט לעיל. כתוצאה מהפגיעה הקשה שאירעה לה, נושאת המתלוננת צלקות רבות בגופה ובנפשה, נדרשה ועודנה נדרשת להליך שיקום רגשי ותרופתי. המתלוננת איבדה את תחושת הביטחון הבסיסית בסביבה, והיא סובלת מתופעות פוסט טראומטיות, כמפורט בתסקיר, המפריעות בתפקודה השוטף ובשגרת חייה. כתוצאה מכך מתקשה המתלוננת למלא אחר מירב התפקידים שנהגה למלא עובר לפגיעה. עוד יש להביא בחשבון שעדותה של המתלוננת לא נחסכה ממנה והיא נאלצה להעיד בפנינו ולשחזר את האירוע לפרטיו על כל הקושי הכרוך בכך, בטרם הודה הנאשם בביצוע העבירות.

ה. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה** - הנזק שהיה צפוי להיגרם עקב ביצוע מעשה העבירה, עולה מתוך כתב האישום. הנאשם דקר את המתלוננת דקירות מרובות בחלקי גופה השונים ואף הטיח בראשה קומקום חשמלי מספר פעמים. הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שהמתלוננת העמידה פני מתה. מעשיו של הנאשם הופסקו רק תודות לתושייתה של המתלוננת, שאלמלא כן יתכן והנאשם היה מממש את כוונות הקטילה שלו.

ו. הסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירה - הסיבות שהניעו את הנאשם לבצע את המעשים לא הובררו. בהעדר הסבר למעשה, ביקשה המאשימה ללמוד על רמת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, בטענה כי אותו פרץ אלימות בו נהג כלפי המתלוננת עלול להיות מכוון בעתיד כלפי כולי עלמא. לעומת זאת, ב"כ הנאשם ביקש לראות את המעשה, כנובע מהתמכרותו של הנאשם לסמים ואלכוהול, בהסתמך על חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו. לטענה זו, כי המעשה בוצע בעת שהנאשם היה תחת השפעת סמים, לא הונחה שום תשתית ראיתית המאפשרת לסמוך עליה, ובהעדר ראיה באשר לנסיבות שהובילו את הנאשם לבצע מעשה כה אכזרי, יש לראות בכך נסיבה מחמירה, המגבירה את החשש מפני הישנות מעשים דומים.

ז. יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו או להמנע ממעשהו והקרבה לסייג לאחריות פלילית - הנאשם בחר שלא להביא בפניו ראיות בנוגע למצבו הנפשי באמצעות חוות דעת מטעמו. במקום זאת הפנה בא כוחו לאמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית שניתנה במסגרת צו לבדיקה והסתכלות. בחוות הדעת של המרכז לבריאות הנפש נקבע, כי הנאשם אינו חולה נפש במובן המשפטי, אלא מכור לסמים שונים. כן נקבע, כי הנאשם מבין היטב את מהות המעשים בהם הוא מואשם, לא ביצע אותם מתוך תכנים פסיכויים, וידע להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור ואחראי למעשיו. עורכי חוות הדעת ציינו, כי הנאשם מוכר להם משני אשפוזים קודמים שבהם לא אובחן כחולה נפש אלא כמכור לסמים. עוד צוין, כי הנאשם מגיל צעיר משתמש לרעה בסמים ובמשקאות חריפים ובחומרים בעלי השפעה הזייתית ("טריפים", "קריסטל"). על רקע זה החל לסבול לפני כשנתיים-שלוש מהזיות שמיעה, אולם תמיד היה ביקורתי עם הבנה מלאה לגבי טיבם של הזיות אלה וידע שהן פרי דמיונו. באשפוזו הקודם משנת 2012 הגיעו רופאיו למסקנה, כי הנאשם משתמש בתיאור ההזיות ובתלונות על הקולות באופן מגמתי ולשם הימלטות מעונש על מעשיו. הנאשם פנה מיוזמתו לעזרה אך לא הקפיד על המלצות הרופאים ולא חדל משימוש בסמים.

יוצא, אפוא, שחוות הדעת איננה מסייעת לנאשם בהוכחת התקיימותם של התנאים הללו, שבכוחם להפחית מחומרת המעשים או ממידת האשמה, אם יוכחו. בחוות הדעת נקבע, באופן חד משמעי, שבוחן המציאות של הנאשם היה תקין, הוא ידע להבחין היטב בין מותר ואסור, ואחראי למעשיו. יתרה מזו, מחוות הדעת עולה שהנאשם ניסה בעבר ומנסה גם כעת, באופן מניפולטיבי, לעשות שימוש בהזיות ובקולות שהוא שומע, לטענתו, בכדי להתחמק מהעונש על מעשיו. במצב דברים זה אין מקום לשעות לטענת ב"כ הנאשם, אשר נטענה מבלי שניתן לה ביסוס בחוות דעת אחרת, לפיה נפגמה יכולתו להבין את שהוא עושה או את הפסול במעשיו או כי העבירות בוצעו בנסיבות בהן קיימת קרבה לסייג לאחריות פלילית.

ח. האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה - אין ספק כי מקרה זה הינו חריג בעוצמת האכזריות והאלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת. הפגיעה במתלוננת נעשתה באופן בלתי מרוסן, באמצעות דקירות סכין מרובות והטחת קומקום חשמלי בראשה. הנאשם התנפל במפתיע על אשה שהגיעה לבית מלון על מנת לנפוש, ללא כל התרעה מוקדמת ומבלי שקדמה לכך כל התגרות מצידה, והפעיל כלפיה אלימות יוצאת דופן בחומרתה, העמידה בסכנת חיים וגרם לה לחבלות בחלקי גופה השונים.

26. לאחר בחינת מכלול השיקולים לעיל, הערך המוגן שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הכרוכות בביצוע העבירה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין, הינו עונש מאסר בפועל, הנע בין 9 ל-15 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופיצוי למתלוננת.

קביעת העונש המתאים:

27. סעיף 40ג(ב) קובע, כי בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40א, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

עונשו של הנאשם שבפנינו צריך להיגזר בתוך מתחם העונש ההולם, שכן לא נמצאו נימוקים המצדיקים סטייה מהמתחם לקולא או לחומרה.

28. בין הנסיבות הרלוונטיות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יש לקחת בחשבון את גילו של הנאשם, נסיבות חייו הקשות, העובדה שגדל בעזובה כלכלית ורגשית, שהובילה אותו להתמכרויות לסמים ולחומרים מסוכנים, ומאפייני אישיותו (שאובחנה כלא יציבה רגשית בבדיקה הפסיכיאטרית).

עוד יש לשקול לזכות הנאשם את העובדה שהוא הודה בביצוע העבירות ולקח אחריות לביצועו, גם אם הודאתו באה בשלב מתקדם יחסית של ההליך, ולאחר שהמתלוננת כבר נאלצה להעיד.

מאידך, הבאתי בחשבון את העובדה שבפני שירות המבחן הפחית הנאשם מחלקו בביצוע העבירה, ובתואנות שזו טען כי איננו יכול להצטרף על דברים שאיננו זוכר כיצד ביצע אותם בדיוק. הנאשם לא ביטא צער על מעשיו ולא גילה אמפטיה למתלוננת. בנסיבות אלה ולאור הסבריו, לא אתן גם משקל של ממש לצער שהביע בפנינו בטיעוניו לעונש, שגם בהם לא הביע כל אמפטיה לסבלה של המתלוננת.

שירות המבחן התרשם מחשש גבוה להישנות מעשים דומים בשל האמור לעיל ובהתחשב בחוסר הריסון ותגובותיו האימפולסיביות של הנאשם. בשל כך ונוכח יתר הנימוקים המפורטים בתסקיר לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית לגבי הנאשם, אלא המליץ על מאסר ממושך, כך שלא עומדים לטובת הנאשם שיקולי שיקום כלשהם.

עוד יש ליתן את הדעת לכך שלנאשם עבר פלילי, הכולל שתי הרשעות בעבירות אלימות וסמים. המעשים בוצעו בזמן שמאסר על תנאי בן שישה חודשים היה תלוי ועומד כנגד הנאשם, מבלי שירתיע אותו, וזמן לא רב לאחר שסיים לרצות עונש מאסר קודם.

29. נוכח האמור מצאתי, כי יש לפסוק את עונשו של הנאשם בחציו הגבוה יותר של המתחם. חומרת מעשי הנאשם והתוצאות הקשות שבאו בשל התנהגותו האלימה והלא מוסברת צריכות למצוא את ביטוי בענישה מחמירה אשר תעביר מסר בהיר וחד-משמעי, לפיו עבירות אלימות בכלל, וכאלו שנועדו לפגיעה בנפש - בפרט, תזכינה לתגובה עונשית משמעותית וכואבת. בעניינו של הנאשם נדרשת גם ענישה שתציב לו גבולות ותרחיקו מהחברה לתקופה ממושכת, בשל הסיכון הנשקף ממנו לחברה בכלל.

29. סופו של דבר, אציע לחברי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 13 שנות מאסר בפועל, שיימנו החל מיום מעצרו - **26.7.13**.

ב. הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים שהוטל על הנאשם במסגרת ת"פ **31280-07-12** (שלום-נצרת) באופן מצטבר, כך שסך הכל ירצה הנאשם 13 וחצי שנות מאסר בפועל.

ג. 24 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שלא יעבור בתקופה זו כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שלא יעבור בתקופה זו כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ה. הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך 150,000 ₪.

אסתר הלמן, שופטת

כב' סגן הנשיא ד"ר א' אברהם: אני מסכים.

**ד"ר אברהם אברהם, ס'
נשיא**

כב' סגן הנשיא ב' ארבל: אני מסכים.

ב' ארבל, ס' נשיא

**הוחלט, אפוא, לגזור את עונשו של הנאשם כאמור בחוות דעתה של כב' השופטת א' הלמן.
הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.**

ניתן והודע היום כ' חשוון תשע"ה, 13/11/2014 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, שופטת

בנימין ארבל, סגן נשיא

ד"ר אברהם אברהם, סגן נשיא

הוקדעלדיאיתיבהלול-גור